

да се оттеглятъ предъ талигата. На всѣка минута си мислѣхъ, че ще видя нѣкоя ржка да ме изтегли. Калдарѣмътъ на моста гърмѣше яката. Марица се синѣеше отдѣсно, отлѣво се чернѣеше. Шумътъ ѝ бѣше глухъ и плачевенъ.

Бѣше тъмно, когато достигнахъ до гостилницата *Каџигра*. Пристигнахъ тъкмо на време. Едвамъ успѣхъ да сваля отъ колата пѣтното си ковчеже, голѣмитѣ пѣтни врата на гостилницата се затвориха съ трѣсъкъ, и веригитѣ злобно дръннаха. Портата бѣше заключена, подлостена, свързана. Наобиколиха ме тозъ часъ приятели и познайници, взеха да ми задаватъ хиляди въпроси за новини отъ кжде насъ. Азъ съгледахъ, че тѣ не бѣха посърнали, не бѣха уплашени; бѣха само безпокойни и весели. Когато имъ потвърдихъ новината за истинността на размирицата, тѣ се въодушевиха, поржчаха да донесатъ ракия, хванаха да изливатъ чувствата си въ буйни и разпалени думи, защото надеждата крепѣше всинца ни. Разказаха тогазъ за похода на пазарджишкия каймакаминъ (околийски началникъ) къмъ Панагюрище. Той билъ разбитъ и се връщаль посраменъ. Възстаницитѣ завзели горитѣ и проходите. Бунтътъ ще се простре. Тая нощъ Пловдивъ ще бжде запаленъ. Богаташитѣ принесли съкровищата си въ Куршумъ-ханъ, за здравина. Турцитѣ сж свършено уплашени. Войска нѣма да дойде отъ Цариградъ. Мостътъ на Търново-Сейменъ разрушенъ съ динамитъ, и въодушевление! . . .

Бѣше съсемъ тъмно.

Отъ улицата не пристигаше никакъвъ звукъ. Изведнажъ гръмъ отъ топъ! — еднажъ, дважъ, трижъ! Въздухътъ заехтѣ, стъклата зазвънтѣха.